కుక్క బ్రతుకు

'భౌ, భౌ..'

సింహగర్జనం లాంటి ఆ అరుపు కనక వినిపించకపోతే, గేటు తెరిచి నేను సరాసరి లోపలికి వెళ్లివుండేవాణ్ణి. ఆ తర్వాత నా పరిస్థితి ఎలా వుండేదో యేమిటో! ఆ అరుపే అంత భీకరంగావుంటే, మరి అది మీదపడితే... గ్రామ సింహమని ఎవరు పేరు పెట్టారోగాని, తగిన పేరు పెట్టి వుంటారు, ఇంతకూ 'కుక్క వుంది జాగ్రత్త' అనే బోర్డు గేటుకి తగిలించివుండొద్దు...

'భౌ, భౌ..'

నా వేషం చూడగానే నేనెవరో కొత్త మనిషని అది యిట్టే పసిగట్టింది. అందుకే కాబోలు భయంకరంగా అరవసాగింది.

'టైగర్, టైగర్..' లోపల్నించి కేక వినవచ్చింది. అంతే పులికాస్తా పిల్లి అయింది! తోక ఆడించుకుంటూ అది వరండాలోకి వెళ్లి ముంగాళ్ల మీద కూర్చుంది. ఆ భంగిమలో ఎంత ముద్దుగా వుందని! దాని భీకరరూపం గాని, అరుపుగాని నన్ను భయపెట్టలేదు. కుక్కను గురించి యిప్పుడెవరైనా వ్యాసం రాయమంటే, కుక్కవున్న యింట్లో కాలింగ్‌బెల్ అనసరం లేదు.. ఇదే మొదటి వాక్యమవుతుంది.

నేను కలుసుకోవాలనుకున్న పరశురామయ్యగారు లోపల్నుంచి వరండాలోకి వచ్చారు. యజమానిని చూడగానే ఆ కుక్కకెంత సంతోషం, ఉత్సాహం! ఆయన మీదపడింది. 'టైగర్ లోపలికి పో' అనగానే తన యజమానికేం భయం లేదనుకుని కాబోలు అది లోపలికి వెళ్ళి పోయింది. కుక్కవున్న చోట యజమాని నిర్భయంగా సంచరించవచ్చు... ఇది నా వ్యాసంలో రెండో వాక్యం.

'రండి,రండి' అంటూ ఆయన వరండాలో ఒక కుర్చీ చూపించారు. కూర్చున్నాను. ఇప్పుడే వస్తానంటూ ఆయన లోపలికి వెళ్లి రెండు నిమిషాలలో తిరిగివచ్చి నా ముందు కూర్చున్నాడు. పెంచుతున్న కుక్కలా, ఆయన మాటా ఆకృతీ గంభీరంగా వున్నాయి. షష్టిపూర్తి చేసుకున్నా ధృఢకాయుడుగా కనిపించాడు.

వెంటనే వచ్చిన పని ముచ్చటించడం బాగుండదనుకుని 'మీరు చిన్నప్పుడు బాగా బస్కీలూ అవీ చేసినవారుగా కనిపిస్తున్నారు..' అన్నాను.

ఆయన పెద్దగా నవ్వాడు. చిన్నప్పుడేమిటండీ, మొన్న మొన్నటిదాకా బస్కీలు తీసేవాణ్ణి...ఇప్పుడు మానేసి, ఒక్క ఆదివారం ఉదయం మాత్రం సూర్య నమస్కారాలు చేస్తున్నాను' ఆయన మాటలో అంత కరుకుదనం కనిపించకపోయినా గంభీరవదనంలో మాత్రం మార్పులేదు.

ఇంతలో తోక ఆడించుకుంటూ వచ్చి, కుక్క ఆయన పాదాలచెంత కూర్చుంది. స్వామిభక్తికి శునకం నామాంతరం అని మూడో వాక్యం రాసుకోవాలనిపించింది. జుబ్బా పక్కజేబులోంచి ఆయన రెండు బిస్కెట్లు తీసి దాని ముందుంచాడు. అదంటే ఎంతప్రేమ! వున్నట్టుండి ఆయన అన్నాడు. 'చిన్నప్పుడు మా అబ్బాయికి నేనంటే చాలా ప్రేమ, గౌరవం...' ఆయన మాట ఇందాకటిలా గంభీరంగా లేదు. నూతిలో గొంతుకలా వినిపించింది. నేను కొంచెం నిర్ఘాంతపోయాను. అది స్వవిషయమే అయినా ఆయనపట్ల సానుభూతి చూపాలనే వుద్దేశం కరిగింది.

'సెంట్రల్ గవర్నమెంట్ వుద్యోగం చేస్తూ మీ అబ్బాయిగారు బొంబాయిలో వున్నట్టు విన్నాను...'

'పెద్ద వుద్యోగంలోనే వున్నాడు. మొన్ననే మా కోడలు కూడా ఏదో కంపెనీలో చేరినట్టు తెలిసింది...'

'అంటే మీకు తెలపలేదన్నమాట!'

నాలుక కొరుక్కున్నాను. ఎందుకన్నానా అనిపించింది. ఆంతరంగిక వ్యవహారాల్లో తలదూర్చడం నాకిష్టంలేనిపనే. కాని ఆయన్ని చూస్తే అడగాలనిపించింది.

ఆయన నన్ను పరీక్షగా చూశాడు. కాళ్ల వద్ద కూర్చున్నకుక్క ఆయన వంక అదోలా చూసింది. ఒక్క నిమిషం మీరలాగే కూర్చోండి– అంటూ ఆయన కుక్కని గేటు పక్కకి తీసుకువెళ్లాడు. రెండు మూడు నిమిషాలయిన తర్వాత వచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. 'ఈ కుక్క వుంది చూశారూ! ప్రస్తుతం నాకిదే తోడు నీడ. రాత్రిళ్లు కూడా నా పక్కనే పడుకుంటుంది పక్కని పాడుచెయ్యదు...వెళ్లాలంటే నా వంక చూస్తుంది. అప్పుడు అవతలకి తీసుకు వెడతాను. అంతమంచిది! అది దగ్గర లేకపోతే నాకుతోచదు. పొద్దునా సాయంకాలం వీధి లోకి తీసుకువెళ్లి అటూ యిటూ తిప్పాలి. ఏ కారణంవల్లనైనా తిప్పలేదనుకోండి, అప్పుడు దుంపతెంపేస్తుంది...'

'నాకంటే మీకుక్కే నయమండి..'

'అబ్బే, అదేం మాటండీ!'

'ఈ మధ్య నాకు హైబిపి వ్యాధులు వచ్చాయి. సిరి అబ్బకపోయినా చీడ అబ్బిందంటారు చూడండి. అలా అయింది నా పని. మానాన్నగారు షుగర్‌పేషంట్, రెండు పూటలా నేను వాకింగ్ చెయ్యడం చాలా మంచిదని మా డాక్టరుగారు సలహా యిచ్చారు. ఏమిటో ...అలా చెయ్యలేకపోతున్నాను...'

ఆయన నవ్వాడు. 'నేనూ షుగర్ పేషంట్ నేనండీ...కుక్కవంకతో నేను రెండువేళలా కొంత దూరమైనా నడిచి వస్తాను. లేకపోతే అశ్రద్ధ చేసేవాణ్ణేమో...' కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా కాబోలు కుక్కవంక చూశాడు.

ఇప్పుడు నేనంటే ఆ కుక్కకి భయం తగ్గినట్టుంది. నా వద్దకు వచ్చి కూర్చుంది. నాకు మాత్రం దాన్ని చూస్తే యింకా హడలే!

'చాలా మంచిదండి., ఏమీ చెయ్యదు. కొత్త తీరిపోతే దగ్గరికి వస్తుంది. అది దగ్గరుంటే వేరే కాలక్షేపం ఏమీ అక్కర్లేదు..కాని దానికేమన్నా అపకారం చేస్తే మాత్రం చచ్చినా వూరుకోదు. మహా కసి!'

'అలాగే వుండాల్లెండి'

'మాటల్లో పడిపోయి మీరెందుకు వచ్చారో అడగడం మరిచిపోయాను. ఏమీ అనుకోకండి...'

'మరేం లేదు...' అంటూ నేను వచ్చిన విషయం వివరంగా మనవి చేశాను. సావధానంగా విన్నాడు.

'నాకు చేతనైన సహాయం చేస్తాను. మీరు నిశ్చింతంగా వుండండి.'

నాకు కొండంతధైర్యం వచ్చింది. నేను వచ్చినపని చాలాపరకు అయినట్టే అనిపించింది. పైకే గంభీరుడు. వెన్నలాంటి మనస్సు అనుకున్నాను. 'మీరు అనుజ్ఞయిస్తే వెళ్లొస్తాను' అంటూ కుర్చీలోంచి లేచాను.

'మీకు తీరిక వున్నప్పుడల్లా వస్తూ పోతూ వుండండి... నాకూ పొద్దుగడుస్తుంది ఒంటరివాణ్ణి గదండీ..'

'అలాగే లెండి.'

నేను గేటుదాటి వీధిలోకి వచ్చాను.

ఆయన వరండాలో నుంచునే నావైపు చూస్తున్నాడు. కాని ఆ శునకం! నా వెనకాలే గేటుదాకా వచ్చి తర్వత లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

కుక్కబుద్ధి అంటే మనం సాధారణంగా కుక్కలోని చంచల స్వభావాన్ని పరిహసిస్తాము. మనం మహా అచంచలంగా వున్నట్టు! నాకా క్షణం మానవతావాది అయిన వేమన చెప్పిన పద్యం గుర్తుకి వచ్చింది. గుణహీనుడైన నరుడికంటే కుక్కే కొంచెం మేలు, ఆయన దృష్టిలో.

కుక్కకు నరుకంటే గుణము గల దొకింత.

నరుడు యెంచి చూడ ధరణియందు కుక్కకంటెకీడు-గుణహీనుడై యున్న విశ్వదాభిరామ వినురవేమ.

ఆ తర్వాత రెండు మూడు సార్లు కుక్కను వెంటబెట్టుకుని వెడుతున్న పరశురామయ్యగారిని చూశాను. ముక్తసరిగా మాట్లాడుకున్నాం. ఆయన మాట సహాయంవల్ల నేననుకున్న పని నెరవేరింది, మూడు నెలల తర్వాత.

కృతజ్ఞత చెప్పాలని ఒకనాటి వుదయం ఆయనింటికి వెళ్లాను. పెద్దల్ని కలుసుకునేటప్పుడు వట్టి చేతులతో వెళ్ళడం, భావ్యంకాదనుకుని ఒక డజను ఆపిల్ పండ్లు తీసుకువెళ్లాను.

గేటు బార్లగా తెరచివుంది. ఆశ్చర్యపోయాను. ఆయనుంటే గేటు మూసి వుండేది. 'భౌ భౌ' శబ్దం వినిపించివుండేది. నా మనస్సు కుక్కమీదకు పోయింది. దానికేమన్నా చీడ గీడ పడితే వదిలేశారా!

సందేహిస్తూనే వరండా సమీపించాను.

'మీకెవరు కావాలి?' అని వయస్సులో వున్న ఒకామె ప్రశ్నించింది.

'పరశురామయ్యగారున్నారా?'

'ఈ కుర్చీలో కూర్చోండి' అంటూ ఒక పేముకుర్చీ చూపించి ఆమె లోపలికి వెళ్లింది.

ఆయన తాలూకు బంధువులెవరో వచ్చి వుంటారని అనుకున్నాను. కుక్క ఏమయినట్టు? అది లేకుండా ఆయన వుండలేడు మరి!

'పరశురామయ్యగారి అబ్బాయి యీ యిల్లు అమ్మేసి బొంబాయిలోనే సెటిలయ్యారు. ఇల్లు మేము కొనుక్కున్నాం.' ఒక ముసలావిడ గబ గబ చెప్పి లోపలికి వెళ్లబోయింది.

'రిజిస్ట్రేషన్ అయిందా?'

'మొన్ననే అయింది.'

'అయితే పరశురామయ్య గారు రాలేదా?'

'ఇల్లు వాళ్ల అబ్బాయిగారి పేరుతో వుంది. ఆయనే వచ్చి రిజిస్ట్రేషన్ వ్యవహారం చూసుకువెళ్లారు...' అంటూ ఆమె లోపలికి వెళ్లింది.

కుక్క ఏమయినట్టు? ధ్యాస అంతా దానిమీదేవుంది. నేనింకా అక్కడే వుండడంచూసి ఆ ముసలావిడ మళ్లీ బయటికి వచ్చి, 'మీకు వాళ్ల అబ్బాయిగారి అడ్రస్సు కావాలా?' అడిగింది.

పూర్వం యిక్కడో కుక్క వుండాలి. ఎక్కడా కనిపించటం లేదు.

'అదా! ఆయన బొంబాయికి వెళ్లిన తర్వాత దాన్ని చూసేవాళ్లెవరూ లేకపోయారు. ఆయనకి ఆ కుక్కంటే ప్రాణం...'

'అందుకే అడిగా, ఏమయిందా అని'.

'మేము ఈ యింట్లోకి వచ్చిన కొత్తల్లో అదిగేటుపక్కనే పడుకునేది. అప్పుడప్పుడు యింత పడేస్తూవుండేవాళ్ళం. మేంమేంవెూ అవన్నీ

తినం... అన్నం మెతుకులు తినమంటే పాపం అదెలా తింటుంది? చిక్కడం మొదలెట్టింది. చూస్తే జాలివేసేది...

'సింహంలాంటి కుక్క...చాలినంత ఆహారంలేక పోతే మనిషైనా అంతే...'

'అవును... అప్పుడప్పుడు వరండాలోకి వచ్చి కుర్చీవంక చూసేది!'

'యజమానిపట్ల కుక్కకున్న విశ్వాసం మనకు లేదంటే నమ్మండి...'

'మీరన్నది అక్షరాలా నిజం! పరశురామయ్యగారంటే వాళ్లబ్బాయికి అంత గౌరవభావం లేదని చెప్పుకుంటారు, మా పొరుగువాళ్లు...'

ఆవిడ మాటకు అడ్డంతగిలి నేను ఇంతకూ ఆ కుక్క ఏమయిందంటారు? అని అడిగాను.

'అది వీధి కుక్కలతో తిరగడం మొదలెట్టింది. చీడ పట్టింది కాబోలు తుంటరి పిల్లలు రాళ్లతో కొట్టసాగారు...' పరశురామయ్యగారి వద్ద వున్నప్పుడు మహరాజులా బతికింది. అదంటే అప్పుడు అందరికీ భయమే... అంటూ వీధిముఖం చూశాను.

ఆవిడ ఏమనుకుందో ఏమిటో ముసలితనం వచ్చేసరికి యిప్పుడందరికీ భయపడాల్సివస్తోంది. గొణుక్కుంటూ లోపలికి వెళ్లింది.

నేను గేటుదాటి వీధిలో పడ్డాను. నా మనస్సంతా ఆ బొచ్చుకుక్కమీదే వుంది పాపం సింహంలాంటి కుక్క చిక్కిపోయిందా, చీడపట్టిందా, రాళ్ల దెబ్బలు తిందా... అదిప్పుడు ఎక్కడుందో?

రెండు నెలలు గడిచాయి.

ఒక రోజు వుదయం నేను వాకిట్లో మల్లెపందిరికింద కూర్చుని భాగవత పద్యాలు నెమరువేసుకుంటున్నాను. కుక్కల అరుపులు వినవచ్చాయి. మందారమకరంద మాధుర్యాన్ని చవిచూస్తున్న మనస్సు కాస్తా నోరులేని ఆ జీవాలమీదికి మళ్లింది. వీధిలోకివెళ్లి చూద్దునుగదా వీధి కుక్కల్ని ఎక్కడికో తీసుకువెడుతున్న బండి కనిపించింది. ఆ కుక్క వుందేమో...సరిగ్గా పరశురామయ్యగారి కుక్క నాకు దర్శనమిచ్చింది. చూసేసరికి కడుపు తరుక్కుపోయింది.

'బాబ్బాబు, అదుగో కనివస్తోందే ఆ బొచ్చుకుక్క.. అది మాదే... దాన్నివిడిచి పెట్టండి. మీకు పుణ్యముంటుంది.' అర్థించాను.

'లైసెన్సుచూపించండి' అన్నాడు బండి వాడు అధికార స్వరంతో.

నా నోరు కట్టేసినట్టయింది.

'పిచ్చి కుక్కల్ని పట్టుకోవడం లేదంటూ మీలాంటి పెద్దమనుసులే ఫిర్యాదు చేస్తారు. పట్టుకుంటే యిడిచిపెట్టమంటారు. ఎలా సచ్చేది మీతో...' అంటూ బండి తోలుకుపోయాడు.

అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ నేను వెనక్కి తిరిగివచ్చాను. ఆ రోజంతా నా మనస్సేమీ బాగాలేదు. కనకపు సింహాసనం మీద కూర్చున్న ఆ శునకం యిప్పుడెక్కడ వుందో! జీవితమంతా సేవాదృష్టితోనే గడిపింది కాబట్టి దానికి స్వర్గప్రాప్తే కలిగి వుంటుంది!

పది పదిహేనురోజులు కాలప్రవాహంలో కలిశాయి. వున్నట్టుండి ఒకరోజు రాత్రి పూట పరశురామయ్యగారు ప్రత్యక్షమయ్యారు. ఏనుగులాంటి మనిషిపీనుగులా కనిపించారు. ఆయన పెంచిన శునకంలా.

'రండి రండి. మిమ్మల్ని చూసి చాలా రోజులయింది...' పెద్ద దిక్కుని చూసిన అనుభూతి కలిగింది. ఆయన్ని భోజనం చేసి వెళ్లమని సవినయంగా కోరాను. అందుకు సమ్మతించినందుకు నేను ఏనుగెక్కినంతగా సంతోషించాను.

కాళ్లు కడుక్కుంటూ ఆయన 'మా కుక్కను మీరీమధ్య చూశారా యెక్కడైనా' అని అడిగారు. జరిగిన సంగతి చెప్పలేక చెప్పాను.

మనస్సు విలపించింది కాబోలు, ఆయన కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. 'మీరు నాకో సహాయం చెయ్యాలి' అన్నారు.

'అంతకంటేనా!'

'ఇక్కడే స్థిరపడాలనే వుద్దేశంతో మళ్లీ యీ వూరొచ్చాను. ఎన్నాళ్లు బతికుంటానో నాకు తెలీదు. మా కుక్కను కుక్కల బండివాళ్లు లాక్కుపోయినట్టుగా, నేను పోయిన తర్వాత ఆ సంగతి కార్పొరేషనువాళ్లకి తెలపండి. వాళ్లే శవాన్ని వానులో తీసుకుపోతారు...'

ఇప్పుడు నా కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. ఒకప్పుడు సింహంలా బతికిన పరశురామయ్యగారి బ్రతుకు ప్రస్తుతం కుక్క బ్రతుకయిందా...' ఈ నిర్ణయానికి ఆయన ఎందుకు వచ్చినట్టు? చెట్టంత కొడుకున్నాడు. బోలెడు బలగముంది...ఆ విషయాలు అడగాలని అనిపించలేదు.